2025-106-RE

Causa 2025-106-RE

(Túnel Envalira Invest, SLU c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 668-2025. Recurs d'empara

Aute del 19 de gener del 2026

BOPA núm. 6, del 28 de gener del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de desembre del 2025, per la representació processal de la societat Túnel Envalira Invest, SLU, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 20 de novembre del 2025, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un tribunal imparcial, a un procés degut, a la defensa i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a una resolució judicial que no generi discriminació, d'acord amb l'article 6 del mateix text, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i que retrotregui les actuacions al moment anterior en què es va dictar aquesta sentència per tal que se'n dicti una de nova sense els vicis denunciats;

Vista la Constitució, especialment els articles 6, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Víctor Torre de Silva López de Letona;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. La societat Túnel Envalira Invest, SLU va interposar una demanda jurisdiccional contra la resolució de la Comissió Tècnica Tributària (en endavant CTT) del 26 d'octubre del 2023, que desestimava el recurs interposat contra la resolució del 9 d'agost del mateix any adoptada pel director del Departament de Tributs i de Fronteres, que, al seu torn, va desestimar la sol·licitud d'anul·lació de l'autoliquidació de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries (en endavant ITPI), corresponent a la transmissió, efectuada el 4 de març del 2020, així com la petició de devolució de l'import liquidat d'1.107.200,01 € que s'havia abonat amb l'autoliquidació.

1.2. El 28 de gener del 2025, la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia va dictar una sentència que decidia desestimar aquesta demanda i declarar que les resolucions administratives impugnades eren ajustades a dret i als fins que legitimaven l'activitat administrativa.

1.3. La representació processal de la societat recurrent va formular un recurs d'apel·lació, i, el 20 de novembre del 2025, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que desestimava aquest recurs i que confirmava la decisió de la primera instància.

1.4. L'11 de desembre del 2025, la representació processal de la societat Túnel Envalira Invest, SLU va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 20 de novembre del 2025, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un tribunal imparcial, a un procés degut, a la defensa i a

obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a una resolució judicial que no generi discriminació, d'acord amb l'article 6 del mateix text.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la societat recurrent

- La societat recurrent al·lega que s'han vulnerat els seus drets a un tribunal imparcial, a obtenir una decisió motivada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com els principis d'igualtat i d'absència de discriminació, promulgats a l'article 6 del mateix text.

- Pel que fa al dret a un tribunal imparcial, cita la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans i recorda que l'aparença de neutralitat i d'imparcialitat és tant o més important que els conceptes mateixos, i, quan la Sala Administrativa declara que "*ens trobem una altra vegada davant un intent de la concessionària d'evitar l'aplicació d'un tribut*", aquesta part considera que la Sala està prejutjant i acusant-la de voler defraudar.

- Retreu a la Sala Administrativa haver citat una sentència anterior que no tenia res a veure amb la seva petició, sense haver-la aportat el moment processal oportú, i sense que aquesta part l'hagi pogut discutir o contextualitzar.

- Demana, doncs, al Tribunal Constitucional que constati aquesta vulneració, que atorgui l'empara i que anul·li la sentència impugnada per tal que sigui dictada per una altra formació de la Sala Administrativa que no tingui cap biaix respecte dels seus drets fonamentals quan es demana revisar si un impost està o no està correctament aplicat.

- Seguidament, al·lega que de fet la Sala Administrativa parteix d'aquella primera petició efectuada per la societat Túnel d'Envalira, SA, a la qual se li van adquirir les accions, per tant, considera que hi ha una fractura lògica en la sentència impugnada; també es confonen els impostos i els fonaments emprats.

- Afirma que les conclusions que s'extreuen del fet d'analitzar premisses errònies, són conseqüentment il·lògiques i errònies.

- Seguidament, addueix que el fonament de dret quart, que es fonamenta en l'aplicació de l'article 3.2 de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries, del 29 de desembre del 2000, a la transmissió de les accions de la societat Túnel d'Envalira, SA, és el principal eix vertebrador de la sentència.

- No obstant això, aquesta part va fonamentar el seu recurs d'apel·lació en l'aplicació de l'article 1.2 d'aquesta Llei, el qual estableix com a règim de no subjecció a l'impost les transmissions de béns i de drets, immobles o no, afectes a una activitat econòmica.

- Ara bé, la Sala Administrativa no s'ha pronunciat sobre per quin motiu aquest article no era aplicable a aquest cas, i, d'acord amb la jurisprudència constitucional, si bé per desestimar les pretensions dels justiciables no cal que els raonaments jurídics siguin exhaustius, sí que és necessari que existeixi un raonament mínim.

- Segons el parer d'aquesta part, la distinció entre tipus de concessions és rellevant als efectes de l'aplicació de l'article 1.2 esmentat, per saber si es tractava de la transmissió de participacions d'una societat el actiu de la qual estava format de més del 50% d'immobles o d'elements afectes a un negoci, fossin immobles o no.

- Per conseqüent, conclou que la sentència impugnada vulnera el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- Lligat amb el punt anterior, considera que la Sala Administrativa no interpreta de manera lògica i raonable la disposició addicional segona de la Llei 4/2022, del Pressupost per a l'exercici 2022, la qual demostrava que s'havia prorrogat el temps d'explotació de la concessió, perquè era una concessió de serveis públics i això evidenciava que l'operació s'havia d'analitzar des de la perspectiva de l'article 1.2 de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries.

- Altrament, retreu a la Sala Administrativa haver utilitzat una sentència del Tribunal Suprem espanyol per demostrar que totes les transmissions de concessions estan subjectes a ITP. Discrepa d'aquesta conclusió i considera que precisament allò que calia examinar era si la venda d'accions era d'una societat amb un substrat immobiliari (article 3.2 de la LITPI) o era la d'una societat amb un substrat d'elements afectes a un negoci i, per tant, no subjecta (article 1.2 de la LITPI). La Sala

Administrativa va resoldre aquesta qüestió amb una sentència estrangera que, no només no era aplicable per territorialitat, sinó que estava basada en un supòsit de fet diametralment diferent a aquell que estem discutint.

- Per tant, el raonament, novament, conté una fissura lògica que no pot passar desapercebuda en aquesta petició d'empara constitucional.

- Finalment, s'oposa a la valoració efectuada per la Sala Administrativa sobre els actius de la societat, concretament quan presumeix que el túnel i la seva infraestructura són els béns que més valor tenen i li retreu que no s'apliqui l'article 1.2 de la Llei esmentada si es té en compte que els beneficis haurien de ser un element de valoració en l'adquisició de les accions, ja que provenen dels peatges com a contraprestació en diners que percep el concessionari dels usuaris del túnel en concepte de pagament per a la seva utilització.

- Segons el seu parer, aquest darrer reconeixement no podia ignorar la preeminència de l'article 1.2 esmentat sobre qualsevol altre, ja que amb independència del valor dels immobles, si aquests estan afectes a una activitat econòmica, es produeix la no subjecció a l'impost prevista.

- Conclou que no hi ha cap explicació lògica del motiu pel qual, en aquest cas, no estem en aquest supòsit, fet que torna a vulnerar el dret fonamental a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- Addueix que no es tracta de demanar al Tribunal Constitucional una reinterpretació completa de la LITPI, sinó de denunciar que el raonament de la Sala Administrativa no respon a la lògica interna del sistema tributari, ni al sentit normatiu del seu article 3.2 com a norma antielusiva complementària de l'article 1.2, sinó que en fa una aplicació mecànica i descontextualitzada.

- Finalment, la sentència impugnada declara que no s'ha exposat en què consistia la discriminació soferta en l'aplicació de l'impost de transmissions patrimonials immobiliàries. Ara bé, aquesta part considera que ha exposat de manera reiterada els seus arguments: Túnel Envalira Invest, SLU és una societat de capital estranger i d'acord amb la legislació en matèria de comerç i d'inversió estrangera vigent i també vigent en el moment d'acordar la concessió del túnel d'Envalira, les concessions de serveis públics a societats de capital forà s'han d'explotar a través d'una societat mercantil. I més en concret la Llei que acorda la creació i la concessió del túnel d'Envalira a la societat Túnel d'Envalira, SA exigia que es fes a través d'una societat mercantil anònima, així doncs, per optar a aquesta concessió, calia adquirir les accions de la concessionària.

- D'acord amb la interpretació que han fet els tribunals, com que el 50% de l'actiu de la societat concessionària són béns immobles o assimilables, l'adquisició del domini de la concessió a través de l'única forma permesa per a fer-ho, tributa per ITPI segons l'article 3.2 de la LITPI.

- Per tant, es produeix una discriminació tant per l'origen del capital d'aquesta part, com pel fet de ser una persona jurídica, que no pot passar desapercebuda per aquest Tribunal, ja que altres persones poden arribar a l'obtenció del domini sobre una concessió sense pagar l'impost. Cosa que també mereix l'empara constitucional sol·licitada.

- Per tots aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i que retrotregui les actuacions al moment anterior en què es va dictar aquesta sentència per tal que se'n dicti una de nova sense els vicis denunciats.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- De manera prèvia la Sala Administrativa recorda la seva sentència del 15 d'octubre del 2020, en què havia analitzat si el Govern havia de compensar la concessionària del túnel d'Envalira per la implantació de l'impost de societats (IS); recorda la cronologia dels antecedents, el contingut del contracte administratiu i els motius de la sentència que denegaven, entre d'altres, la petició de reequilibrar el contracte, l'existència d'un reconeixement per part del Govern d'un dret de reemborsament de les quotes que la part agent havia d'abonar en concepte d'IS o l'existència d'un compromís de Govern d'establir una exempció de l'IS a favor de la part agent.

- En aquest cas, el 4 de març del 2020, la societat apel·lant (abans NDG Envalira Invest, SLU) va adquirir, en diferents operacions i a diferents accionistes, la totalitat de les accions de la societat Túnel d'Envalira, SA que fins aleshores era titular de la concessió del túnel del mateix nom, i, aquesta societat actualment demandant pretén evitar novament l'aplicació d'un tribut, l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries (ITPI).

- Després de citar la normativa aplicable, és a dir, la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries (LITPI), del 29 de desembre del 2000 i d'analitzar les al·legacions plantejades per la part recurrent, la Sala Administrativa constata que la transmissió del 100% de les accions de la societat concessionària del túnel d'Envalira està subjecta a l'ITPI en aplicació de l'article 3.2 a) de la Llei esmentada.

- Considera que una operació està subjecta a l'ITPI: 1) quan almenys el 50% de l'actiu de la societat estigui compost per béns immobles o drets reals sobre els mateixos; i, 2) que, com a resultat de la transmissió d'accions o de participacions, o de la constitució o cessió de drets reals sobre les mateixes, l'adquirent tingui més d'una cinquena part del capital de la societat o dels seus drets de vots.

Pel que fa al compliment del primer requisit, en el cas que ens ocupa, la part agent no ha acreditat que el valor del túnel sigui inferior al 50% dels actius de la societat titular de la concessió; sinó que únicament sosté que, a banda de la infraestructura en si, també es van transmetre recursos humans associats, uns elements de processament de la informació i unes llicències de programari (bàsicament per controlar la seguretat dins del túnel i les infraestructures d'accés). Però en cap cas concreta el valor de les referides llicències de programari. A més, resulta a totes llums evident que, en la valoració de les accions transmeses, el bé que més valor té és el túnel mateix (recordi's que per a la seva construcció, el Govern va atorgar una subvenció de 6.321.300.000 pessetes a pagar en 10 anys).

l, pel que fa al compliment del segon requisit, també es compleix, compte tingut que l'adquirent passa a tenir el 100% de la societat. De fet, l'actuació mateixa de la societat agent demostra que va entendre que l'operació sí estava subjecta a l'ITPI, ja que, sense perjudici que no està acreditat que la presentació de l'autoliquidació de l'ITPI es fes per indicació del notari autoritzant de l'operació, tenint en compte l'import de l'operació (27.680.000,00 €) i de l'autoliquidació (1.107.200,00 €), és com a mínim sorprenent que la societat no procedís de forma immediata a sol·licitar la devolució de l'import pagat, i esperés gairebé 3 anys per fer-ho.

- Afegeix que tot i l'enorme esforç dialèctic desplegat per la representació processal de la part agent en distingir entre concessió de domini públic, concessió d'obra pública, i concessió de servei públic, aquesta distinció és irrellevant als efectes que ens ocupen, perquè s'està davant de l'aplicació d'una norma tributària, i no d'una norma de contractació pública.

- La Sala Administrativa posa en relleu que la part agent també intenta portar a col·lació la normativa espanyola en la matèria, però omet que en dret espanyol, una transmissió del 100% de les accions d'una societat titular d'una concessió com aquella que va motivar l'autoliquidació ara qüestionada, també tributaria per l'ITPI, ja que les úniques transmissions de concessions excloses són aquelles relatives al dret a utilitzar infraestructures ferroviàries, ports o aeroports, però no aquelles relatives a les autopistes i/o túnels de peatge. D'altra banda, l'article 12 de la *Ley 8/1972, de 10 de mayo, de construcción, conservación y explotación de autopistas en régimen de concesión*, reconeix la possibilitat que les autopistes puguin gaudir de beneficis fiscals, sempre que en el plec de clàusules i en els decrets d'adjudicació així s'hagi establert, i, pel que fa a l'ITPI aquesta possibilitat es limita a "*los actos de constitución, aumento de capital, otorgamiento de la concesión y formalización del contrato, y para la constitución, modificación y cancelación de préstamos, incluidos los*

representados por obligaciones, siempre que el importe de los mismos se aplique a algunos de los conceptos que integran la inversión total de la autopista, y para las transmisiones de terrenos con destino a la concesión", però no inclou la transmissió de la concessió a un tercer. En qualsevol cas, d'aquest precepte se'n deriva amb claredat que les concessions de les autopistes espanyoles també estan subjectes a l'ITPI, com ve a reconèixer la jurisprudència espanyola.

- Pel que fa a l'al·legació sobre la discriminació per raó de l'origen estranger del capital esmerçat en l'adquisició dels drets sobre la concessió, la Sala Administrativa constata que no s'identifica en cap cas en què consisteix aquesta discriminació. Precisa que de fet, a les resolucions recorregudes no es diu res de l'origen estranger del capital, i no se'n dedueix que aquesta qüestió hagi tingut alguna cosa a veure en la decisió presa per l'Administració.

- Finalment, sobre l'al·legació respecte de la prolongació de la durada de la concessió administrativa per a la construcció i per a l'explotació del túnel d'Envalira i els seus accessos, no altera en res allò que fins ara s'ha dit. En efecte, una cosa és que el Consell General hagi entès que la pandèmia també suposés un impacte econòmic per a l'explotació de la concessió del túnel, i, per consegüent, a la Llei 4/2022, del 31 de gener, del Pressupost per a l'exercici del 2022, es preveiés la possibilitat de compensar el concessionari sempre que aquest ho sol·licités -com efectivament va succeir-, i que el Govern, en la sessió del 31 d'agost del 2022, accedís a la petició del concessionari de prolongar la durada de la concessió administrativa en 8,2 anys, i un altre molt diferent és que d'aquesta ampliació se'n dedueixi que la transmissió del 100% de les accions de la societat concessionària no estigui subjecta a l'ITPI.

- Per aquests motius, la Sala Administrativa desestima el recurs d'apel·lació interposat per la part agent i confirma la sentència apel·lada.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Com s'ha exposat de manera detallada en els apartats precedents d'aquest aute, la societat recurrent, és a dir, Túnel Envalira Invest, SLU, al·lega que tant la Sala Administrativa, com la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia, en composició unipersonal, han infringit l'article 10 de la Constitució, en el pronunciament de les seves sentències. Són tres els aspectes principals de l'article 10 de la Constitució que s'invoquen: el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, el dret a la imparcialitat del tribunal i els drets a un procés degut i a la defensa, tots ells continguts a l'apartat 1 de l'article 10 esmentat de la Constitució. Addicionalment, també s'al·lega que s'han vulnerat els principis d'igualtat i de no discriminació.

Aquest Tribunal Constitucional considera que concorre una falta manifesta de contingut constitucional de la infracció denunciada en la demanda d'empara, la qual cosa determina la seva inadmissió a tràmit, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

3.2. En primer lloc, la igualtat es configura a l'article 6 de la Constitució com a un principi general, i com a tal s'inclou en el capítol I del seu títol II ("*Dels drets i llibertats*"). Per consegüent, aquest article no forma part dels capítols III i IV d'aquest títol, únics que poden donar lloc al recurs d'empara, segons els articles 41.2 i 102 de la Constitució. Aquest Tribunal Constitucional ha assenyalat en nombroses resolucions que el principi general d'igualtat no pot ser per si sol el fonament d'un recurs d'empara (entre molts altres, veg. els autes del 16 de juny del 2025, recaigut en la causa 2025-45-RE, i, del 17 de novembre del 2025, recaigut en la causa 2025-81-RE). Això no significa que la discriminació no tingui sempre rellevància a efectes dels drets fonamentals, però cal acreditar que aquesta ha provocat una vulneració singular d'un d'ells.

En aquest cas, la societat recurrent no relaciona la infracció del principi d'igualtat amb cap dret fonamental. Al contrari, tota la seva argumentació gira al voltant d'una qüestió d'índole tributària: la subjecció o no a l'impost sobre les accions de la societat Túnel d'Envalira, SA. La societat recurrent afirma que si la titular de la concessió hagués estat una persona física, la transmissió d'aquesta concessió no hauria estat subjecta a l'impost. Aquesta al·legada diferència de tracte entre les persones naturals i les jurídiques constitueix, segons el seu parer, una discriminació en l'aplicació de l'impost.

Com s'aprecia, la suposada desigualtat no ha determinat cap vulneració d'un dret fonamental contemplat en els capítols III i IV del títol II. Pel que fa a la resta, el principi d'igualtat requereix que la diferència de tracte entre situacions de fet substancialment iguals sigui injustificada. I a efectes tributaris la situació de les persones físiques i la de les persones jurídiques no és substancialment igual, perquè la capacitat econòmica i les peculiaritats organitzatives no ho són. Per aquest motiu, la legislació tributària presenta notables diferències, com revela l'existència mateixa d'un impost de societats. Per tant, ni s'aprecia discriminació per les diferències de règim jurídic entre persones naturals i jurídiques, ni aquestes diferències suposen la vulneració d'un dret fonamental.

3.3. En segon lloc, la demanda d'empara afirma que s'ha infringit el dret a un procés "*substanciat per un tribunal imparcial*" (article 10.1 de la Constitució). Aquest retret es fa exclusivament a la Sala Administrativa, no al Tribunal de Batlles. I es basa únicament en l'expressió continguda en el fonament jurídic segon de la seva sentència: "*ens trobem una altra vegada davant d'un intent de la concessionària d'evitar l'aplicació d'un tribut*". Sobre aquesta frase l'actora construeix la seva al·legació de falta d'imparcialitat.

La imparcialitat del tribunal està contemplada en l'article 6.1 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals. El Tribunal Europeu dels Drets Humans ha analitzat en nombroses ocasions aquest dret fonamental des de dos punts de vista, el subjectiu i l'objectiu (a títol d'exemple, veg. la sentència Morel c/ França, núm. 34130/96, del 6 de juny del 2000).

Des del punt de vista subjectiu, la sentència de la Sala Administrativa va ser dictada per una composició que incloïa tres magistrades (Puig Muñoz, Estragués Armengol i Cornella Solà). El recurs d'empara s'esforça per interpretar la frase que s'acaba de transcriure com a expressiva d'un prejudici contra la societat recurrent, bé de les magistrades, o bé de la ponent, cosa que no precisa. Ara bé, la imparcialitat subjectiva es presumeix, com ha indicat en moltes ocasions el Tribunal Europeu dels Drets Humans (veg. per ex. la sentència Driza c/ Albània, núm. 33771/02, del 13 de novembre del 2007). La frase abans esmentada no resulta expressiva d'animadversió o de recel contra la societat concessionària, ni contra la societat titular de les seves accions. Manca de virtualitat per destruir la presumpció d'imparcialitat.

Des del punt de vista objectiu, no s'ha al·legat cap de les circumstàncies que podrien haver contaminat la imparcialitat de la Sala o de les seves components.

Per tant, no s'ha provat, ni mínimament, alguna aparença de falta d'imparcialitat per part de la Sala Administrativa. L'al·legació d'acord amb la qual la Sala Administrativa no va ser imparcial no té cap fonament.

3.4. En tercer lloc, s'al·lega la vulneració dels drets a un procés degut i a la defensa (article 10.1 de la Constitució). Aquesta al·legació es basa sobre el fet que el fonament jurídic segon de la sentència de la Sala Administrativa fa una àmplia cita de la sentència de la mateixa Sala, núm. 33/2020, del 15 d'octubre del 2020, en un litigi en què la concessionària reclamava ser compensada per la implantació de l'impost de societats. La societat recurrent sosté que, com que aquesta sentència no es va aportar en el període probatori, ni va ser invocada per cap de les parts, no va poder ser discutida per ella en el procés.

Segons l'aforisme jurídic *da mihi factum, dabo tibi ius*, correspon a les parts al·legar i, en el seu cas, provar els fets del cas, i, al tribunal aportar els raonaments jurídics per decidir sobre les pretensions. En aquest sentit, l'article 172.1 del Codi de procediment civil (text consolidat de la Llei 22/2021, del 17 de setembre) estableix que: "*Les proves versen sobre els fets controvertits continguts en els escrits d'al·legacions o sobre els fets nous o de nova notícia al·legats amb posterioritat*".

El Dret andorrà no és objecte de prova, perquè no és un fet. Tampoc ho són les sentències dels tribunals andorrans que l'interpreten. Poden ser citades lliurement per les parts i, encara que no ho

siguin, poden ser introduïdes pel tribunal en dictar les seves resolucions. Per consegüent, ni han de ser aportades en període probatori, ni la seva falta d'al·legació impossibilita al tribunal invocar-les en les sentències. No hi ha, doncs, cap vulneració dels drets a un procés degut i a la defensa (article 10.1 de la Constitució).

3.5. Finalment, queda per analitzar la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret (article 10.1 de la Constitució).

Són molt nombroses les ocasions en què aquest Tribunal Constitucional ha destacat que no és un tribunal de tercera instància, ni un tribunal suprem, i que "*l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució*" (sentència del 17 de novembre del 2025, recaiguda en la causa 2025-74-RE).

El Tribunal Constitucional no té per missió controlar l'encert o el desencert de les resolucions dels tribunals, ni tampoc la seva qualitat jurídica. Només s'ha d'assegurar que les sentències estiguin "*motivades i fonamentades en l'ordenament jurídic*", com disposa l'article 86.2 de la Constitució.

L'argumentació del recurs d'empara se centra de nou en la sentència de la Sala Administrativa. Nega que estigui fonamentada en Dret per diversos motius, dels quals els principals són els següents:

- la sentència en cita una altra que no té res a veure amb el cas discutit, ja que es referia a una compensació per un altre tribut;

- malgrat transcriure's en el fonament jurídic tercer l'article 1, apartats 2 i 3, de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries, la sentència després no explica per què no és aplicable al cas l'apartat 2;

- la sentència considera que la distinció entre concessió d'obra i de serveis públics no és rellevant;

- i, la sentència cita una resolució del Tribunal Suprem espanyol irrellevant per al cas, per aplicar Dret estranger;

Tanmateix, el raonament jurídic de la sentència de la Sala Administrativa, amb independència del seu encert o desencert, els quals no correspon a aquest Tribunal Constitucional analitzar, no és il·lògica, ni absurda, ni arbitrària. La sentència en qüestió desestima el recurs d'apel·lació, perquè la transacció acomplia els requisits de l'article 3.2. a) de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries, els quals analitza un a un. Sobre això es recolza. A més, analitza alguna altra al·legació de la part recurrent, com la discriminació per l'origen estranger del capital o el valor de la pròrroga de la concessió.

La societat recurrent en empara afirma que les dues sentències citades per la sentència controvertida, una de la Sala Administrativa i una altra del Tribunal Suprem d'Espanya, són irrellevants. Encara que això fos veritat, això no la convertiria en il·lògica, ni en absurda, ni en arbitrària. I el mateix passa també amb la distinció entre tipus de concessions, que la part actora considera important i, en canvi, la Sala Administrativa no.

Pel que fa a l'article 1.2 de l'esmentada Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries, la sentència del Tribunal de Batlles ho analitzava per descartar-ho, en el seu fonament jurídic quart. La sentència de la Sala Administrativa en confirmar aquesta, implícitament, mostra el seu acord amb aquest raonament. No haver-ho fet de manera explícita, més enllà de la cita del precepte en qüestió, ha pogut no satisfer a la societat recurrent, però no determina cap fractura lògica, ni fa que el seu raonament sigui absurd o arbitrari.

Així doncs, la sentència impugnada en empara està fonamentada en Dret, de manera que no vulnera l'article 10.1 de la nostra Constitució.

3.6. Com que les infraccions adduïdes no tenen manifestament contingut constitucional, és procedent inadmetre a tràmit aquest recurs.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2025-106-RE interposat per la representació processal de la societat Túnel Envalira Invest, SLU contra la sentència del 20 de novembre del 2025, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, a la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia, a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 19 de gener del 2026.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Jean-Yves Caullet — Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona — Magistrat